

GUD FÖRLÅTER – KAN VI?

- Mitt liv blev förfelat. Det är mycket jag ångrar, men nu är det för sent, sa han med svag röst som dock var fylld med smärta. Gud – hjälp mig!
- Tror du på Gud, frågade mannen bredvid.
- Vet inte. Kanske. Men mitt liv har varit djävulskt mörkt.
- Fanns det inga ljuspunkter?
- Jo, jag tyckte mycket om min mor. Hon var min förebild. På något sätt sökte jag hennes avbild hela mitt liv, och det fick mig att bli...
- Bli vad?

Den ångerfulla mannen bet sig i läppen. Det kom blod. Svetten lackade på pannan och han grät tyst. Han mindes sin barndom, utan far. Han hade stuckit ifrån dem. Kanske var det en fadersgestalt han hade sökt. Mamman gav honom ofta stryk, men hon var det enda han hade.

- Dom kallar mig bestialisk, sa han efter en stund. Och det är nog sant, men inte hela sanningen. Jag försökte älska min fru och mina barn och betalade skatt. Men de mörka begären..., jag var fångad av dem.

Det blev kusligt mörkt runt omkring dem och en stark vind blåste upp. Folket runtomkring såg att de samtalande men hörde inte orden.

- Mitt eget själsliga fängelse avspeglades i det källarfängelse jag byggde, fortsatte han.
- Du byggde ett fängelse? För vem, frågade den andre mannen som också var plågad.
- Min dotter, svarade han kort, slöt ögonen och jämrade sig högt.

Det var inte ett överilat dåd, nej det var väl planerat och genomfört. När han väl satt igång bygget kändes det oundvikligt och nästan förutbestämt. Samtidigt visste han att han gjorde fel och andra människor illa, fruktansvärt illa.

- Men hur kunde du göra så, mot din egen dotter? Jag menar, stängde du verkligen in henne?
- Ja, inte bara det: hon var min sexslav. I 24 år. Grymhet är mitt eftermäle. Hat och förakt min lön. Jag står inte ut. Men nu ska jag strax dö.
- Ser du döden som en befriare?
- Nej, jag längtar bara efter en sak, sa han som hette Josef och kom från Österrike.

Hans samtalspartner var också döende. Båda led svårt. Båda kände smärta, men Josef var skyldig – det förnekade han inte. Mannen bredvid hade utsatts för ett justitiemord, han var oskyldig men likväl dömd till döden.

- Förlåt, skrek han högt. Gud förlåt mig! Tror du Gud kan förlåta mig? Det är det enda jag längtar efter – förlåtelse, någon slags försoning. Han tittade vädjande på mannen bredvid, på honom som bödlarna hånfullt kallade "kung Jesus".
- Gud både vill och kan förlåta. Sannerligen, redan idag ska du få följa med mig in i ett land av förlåtelse och försoning.

Mats Tunehag

Maj 2008